

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Hegelund-Lange*): Jeg skal takke alle ærede Medlemmer for deres forskellige Udtalelser, ogsaa de kritiske. De ere at foretrække, fremfor at Forslaget havde passeret Tinget nogenlunde i Ligegyldighed. Jeg har dog forskellige Bemærkninger at gøre til de forskellige Udtalelser af Kritik. Jeg skal tillade mig at begynde med nogle faa Henvendelser til min ærede Kollega fra Saksøbing (*Rørdam*). Han mente, at jeg ved denne Lejlighed var optraadt mere som Reformpartimand end som Kollega. Jeg synes, at hvis han vilde benytte Partibetegnelser, skulde han snarere sige, at jeg var optraadt som Socialdemokrat, hvis han vilde bruge et noget skarpere Udtryk, thi de skrappeste Udtryk med Hensyn til Sygekassernes Afhængighed af Lægerne ere absolut komne fra de Herrer Socialdemokrater. Jeg tror, at det ærede Medlem bør søge at gøre sig klart, at jeg ved denne Lejlighed ikke har taget mit Standpunkt hverken som Læge eller som Partimand, men ud fra alene samfundsmæssige Synspunkter. Og for Resten tillader jeg mig at tro, at mine Kolleger i det lange Løb ville give mig Ret i, at jeg har indtaget et Standpunkt, som de ogsaa i Længden ere bedre tjente med end med det Standpunkt, det ærede Medlem har indtaget.

Det er fra forskellige Sider, baade fra Socialdemokraterne og fra den højtærede Minister, blevet bestemt hævdet, at den øjeblikkelige Tilstand i Forholdet mellem Læger og Sygekasser er uholdbar. Og der er kun blevet nævnt 3 Veje bort fra disse uholdbare Tilstande: den af os foreslaaede Voldgift, de af Indenrigsministeren nævnte faste Takster og endelig det store Antal fast ansatte Kredslæger. Jeg vil tillade mig at spørge min ærede Kollega, om han kender nogen fjerde Udvej, eller hvis han ikke gør det — og der har ikke været nævnt nogen —, hvilken af de 2 andre Udveje han da vil foretrække fremfor den af mig nævnte. Han maa nemlig ellers være klar over, at hvis min Udvej strander, saa vil han finde ikke blot Reformpartimændene, som han talte om, men han vil finde den højtærede Indenrigsminister, han vil finde Socialdemokraterne paa Vej mod en af de 2 andre Udveje. Jeg tror, at den danske Lægestand, naar den tænker sig om, ret hurtigt vil komme til at indse, at har den Valg mellem at komme frem ad Voldgiftsvejen eller ad de faste Taksters Vej eller det uhyre Antal Kredslægers Vej, vil den i det lange Løb staa sig ved i alt

Fald at prøve Voldgiftsvejen. Jeg tror derfor ogsaa, at naar det kommer til Stykket, er det maaske mig, der i dette Tilfælde er den bedste Kollega for mine fraværende Kolleger. Jeg er fuldstændig klar over, at det er en Vej, der rummer Vanskeligheder, og det er muligt, at de ikke kunne overvindes; men det er dog i alt Fald værdifuldt, at man faar Lejlighed til at prøve denne Vej og de Angreb, der ere rettede mod vort Forslag at det ærede Medlem.

At jeg skulde have gaaet Lægestandens Interesser for nær ved ikke at stille Lægerne lige med Sygekasserne i Udvalget, har jeg allerede imødegaaet ret udførligt i Eftermiddags, men det har det ærede Medlem maaske ikke hørt. Jeg fremhævede udtrykkeligt, at jeg betragtede det som selvfølgelig, at disse 3 Læger vilde blive valgte af Lægestandens Organisation. Naar jeg ikke udtrykkelig havde indført „den alm. danske Lægeforening“, saa er det, fordi den ikke bestaar i Kraft af Lov, hvad Nævnet derimod gør. Derfor mente jeg, det var rigtigt, at det efter Forhandling mellem Udvalget og Ministeren, eventuelt tillige Sygekasseinspektoratet, blev fastslaaet, paa hvilken Maade Lægestanden kunde faa en virkelig fyldig Repræsentation. Hvorvidt den foreslaaede Vej vil vise sig farbar i det lange Løb, maa Udvalgets Arbejde, eventuelt Erfaringerne i Fremtiden vise. Men er denne Vej lukket, nærer jeg for mit Vedkommende ingen Tvivl om, at saa bærer det henimod en af de 2 andre Veje.

Naar min ærede Kollega talte om, at der var ikke noget særligt Modsetningsforhold herhjemme, der var forholdsvis Fred og ingen Fare, synes jeg, at den standende Strid nærmest taler derimod. Nu have alle Sygekassernes Centralforeninger for Jylland og maaske for hele Landet taget Parti i Striden og besluttet at støtte deres Kolleger derovre, Sygekasserne. Det tyder ikke paa nogen Afslutning, men snarere paa en Begyndelse. Saadant noget vokser lidt efter lidt, og det bliver bitrere, efter som Striden vokser. Ærede Medlemmer maa vide, at i Tyskland have de ogsaa en højt kultiveret Lægestand, men der ere de dog komne saa vidt, som det ærede Medlem fra Assens (*Berntsen*) haabede, at man ikke skulde komme herhjemme. Lægerne have udtrykkelig erklæret Strejke f. Eks. i Köln, hvor de have nægtet at behandle Sygekassemedlemmer, og ført Striden ud til de yderste Grænser. Det er vort Haab, at vi ad den af os fore-